

[Hans Nielsen.]

men de private Arbejdere vilde selvfølgelig aldrig nogen Sinde have fundet sig i en saadan Lønnedskæring, derom kan man være ganske forvisset, og Strejker og Revolter, som man kender det fra andre Lande, vilde være fulgt i Hælene paa en saadan Krone-ødelæggelse. Baade Statens og Kommunens Regnskaber vilde være brudt sammen med det samme; det havde været umuligt at opretholde Balancen, naar Kronen faldt paa den Maade. Priserne paa Landbrugets Raastoffer maatte selvfølgelig ogsaa være steget til det 4—5-dobbelte. Hvorledes dette vilde have virket i Husmandshjem, hvor man væsentligt skal importere Majs og andre Foderstoffer for at holde deres Bedrift i Gang, er noget, jeg ikke behøver mange Ord til at afmale, det har de fleste selv Fantasi nok til. Men værre vilde det naturligvis være gaaet det danske Landbrug paa anden Vis, idet der ikke er Tvivl om, at andre Stater øjeblikkelig vilde have fulgt Tysklands og Frankrigs Eksempel, Frankrig, der lagde en Valutatold paa, fordi vor Krone faldt med Sterlingen, og Tyskland, der fremkom med sin meget høje Told paa Landbrugsprodukter. Selvfølgelig vilde andre Lande have værget sig mod et Land, hvis Mønt var sunket ned til $\frac{1}{5}$ af dens Værdi, og paa den Maade vilde vort Landbrug meget hurtigt være kommet til at erkende, at det at slaa sin Mønt i Stykker er et tveægget Sværd, som sandelig vil ramme det ene Erhverv lige saa vel som det andet. Jeg anbefaler ærede Medlemmer, som nu skal tage Stilling til dette Forslag, at tænke til Bunds i det Ragnarok, som opstaar i et Land, naar dets Mønt bryder fuldstændig sammen, og naar De har tænkt til Bunds i dette, tænker jeg ogsaa, at man, naar Afstemningens Dag kommer, vil være betænkelig ved at vandre en Vej, som ganske sikkert vil skabe ny Forvirring — her henviser jeg til Industriraadets sidste Skrivelse, hvoraf det fremgaar, at Forholdene nu i endnu stærkere Grad end ved Nytaarstid opfordrer os til at vedtage et Forslag som det her foreliggende.

Heldigvis fik vi Valutakontoret, og efterhaanden lykkedes det jo dette at begrænse Importen. Det varede noget længe, før man fik rigtig Hold paa alt, og det er ikke saa mærkeligt, for de Varer,

der var købt ind i Huj og Hast i Maanederne December og Januar, maatte jo afvikles. Men efterhaanden lykkedes det alligevel Valutakontoret at bringe nogenlunde Ro over hele det økonomiske Problem med Betalingsbalancen. Det er mærkeligt, synes jeg, at de to Oppositionspartier var saa urolige over denne Udvikling. I det hele taget er denne Sags Behandling her i Danmark enestaaende. Der er ikke noget andet Land, hvor man har set Partierne indbyrdes optræde mod hinanden, som vi har gjort i dette Spørgsmaal. I andre Lande har Oppositionen erkendt, at man her bevæger sig paa et Samfundsomraade, hvor man ikke har Raad til at lave politiske Kunster. Jeg henviser til Sverige, hvor Socialdemokraterne var i Opposition; de svenske Socialdemokrater gjorde ikke Forsøg paa at udnytte Valutasituationen overfor den da siddende Regering. Det samme var Tilfældet med Norge, hvor Arbejderpartiet er i Opposition: Valutaproblemet var noget, som man fandt, man burde samles om og enes om i Fordragelighed. Men herhjemme anførte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller en Uro-Kampagne, som først og fremmest førte til den store Slagterikonflikt, hvis aabenbare Hensigt jo var at ødelægge den Valutaordning, der var stablet paa Benene. Ved Hjælp af Slagterikonflikten skulde Kronen med Vold og Magt slaas ned, og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal pustede til Ilden fra Dag til Dag; snart paa det ene Møde og snart paa det andet Møde gentog han ustandselig sin Paastand om, at Regeringen udhulede og undergravede Kronen, og at det var en skammelig Pris, den danske Landmand fik for sine engelske Pund. Og det konservative Partis Ordfører gav ham ikke meget efter. Han krævede ogsaa med stigende Voldsomhed, at Kronen skulde „slækkes“, at den skulde blive tyndere og mindre. Det var de Vilkaar, som Oppositionen bød Regeringen i et Øjeblik, hvor man kæmpede paa Livet løs — for det er jo Sandheden — for nogenlunde at holde Landets Mønt og føre hele Landets Økonomi frelst gennem Tidens vilde Brænding — det var en smuk Hjælp, Oppositionen ydede i denne Situation! Naa, men heldigvis, Regeringen lod sig jo ikke forskrække, hverken af disse Skrig eller af Trusler. Thi